

HỒI 3

QUỈ BẢO

Nhận thấy cử chỉ của chú ăn mày, Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hết sức, vì tuy chàng chưa từng học qua thuật ấy, nhưng chàng đã từng được sư thúc nói qua, và chàng biết đó là thuật Cách Không Đả Huyệt. Chàng không ngờ, một chú bé dơ bẩn thế kia mà lại được tuyệt kỹ ấy. Tuy lòng bội phục chú ăn mày, nhưng chàng cũng không quên hoàn cảnh của mình, liền đứng bật dậy tức giận hỏi:

- Con quỷ cái đó đâu rồi?

Tiểu ăn mày nhìn chàng một cách láu lỉnh nói:

- Huynh đài! Xét rằng huynh đài cự không lại hấn, giờ tạm nhịn đi thì hơn.

Hoàng Thượng Chí cũng biết đó là lời chân thành, nhưng gương mặt tuấn nhã của chàng cũng ngất đỏ lên vì thẹn. Rồi chàng ngập ngừng nói:

- Qua sự giúp đỡ của các hạ, tại hạ lấy làm cảm kích vô cùng...

Chú ăn mày cướp lời:

- Thôi! Thôi! Huynh đài chớ có đa lễ như thế, xin cho tại hạ biết qua quý danh của các hạ được không?

Hoàng Thượng Chí ấp úng:

- Tại hạ... tại hạ... họ...

Chú ăn mày nhỏ nhìn thấy Thượng Chí ấp úng như thế liền lắc đầu, khoát tay lia lịa:

-Ồ! Suýt nữa tại hạ làm điều thất thố rồi, chắc là Huynh đài có điều gì bí ẩn, không tiện nói thì phải?

Hoàng Thượng Chí nghĩ lại cái ơn vừa qua của chú ăn mày nhỏ, hơn nữa nghĩ rằng nói với chú ta cũng không sao, nên bảo:

- Tại hạ họ Hoàng!

Chú ăn mày nhanh nhẩu:

-Ồ! Hoàng huynh, còn tiểu đệ họ Đông. Chúng ta có thể kết thành bạn hữu với nhau không, Hoàng huynh?

- Kết bạn!

Hoàng Thượng Chí có phần ngớ ngẩn.

Chú ăn mày đáp:

- Phải! Chúng mình tâm đầu ý hợp lắm.

Qua phút ngớ ngẩn, Hoàng Thượng Chí nghĩ rằng: mới qua phút đầu gặp nhau mà chú ta lại bảo là tâm đầu ý hợp, thì quả thực tức cười quá. Nếu không kìm chế thì chàng đã bật cười rồi. Chàng lại nghĩ:

“Chú này chưa thoát được cái hồn nhiên của tuổi con nít rồi đây”.

Chàng liền mỉm cười hỏi:

- Tâm đồng ý hợp à?

- Đúng! Vì tiểu đệ đoán rằng; chắc Hoàng huynh cũng ghét đàn bà, con gái trên thế gian này như là tiểu đệ vậy, phải không?

Hoàng Thượng Chí giật mình một cái, thì ra những lời đối khẩu của mình với Thế Điệp Lý Vân Hương đều bị chú ta nghe lén cả! Chàng không hiểu tại sao lại có thể thế được, nên ngạc nhiên hỏi:

- Không sai! Mà sao các hạ lại biết được chàng điệu giọng.

- Thực thì tại hạ rất chán cái lũ đàn bà khốn kiếp ấy.

Chàng lẩm bẩm:

- Mà không hiểu tại sao các hạ lại biết được một cách chính xác như thế?

Chú ăn mày mỉm cười:

- Chứ không phải là Hoàng huynh đã từng nói đó sao?

- Ủ! Thì đã đành là tôi có nói, nhưng khi đó không có các hạ mà!

Chớp mắt lia lịa, chú ăn mày nhỏ nói:

- Chắc là Hoàng huynh không ngờ là tôi đã theo hai người đến đây!...

- Ô! Thế à!

Chú ăn mày hạ giọng:

- Tôi cũng vậy, rất ghét đàn bà, nhất là đàn bà đẹp...

Hoàng Thượng Chí cứ nghĩ rằng: Vì mình cợ một bà mẹ độc ác, không nghĩ gì đến gia đình, và cũng không thèm nhìn nhận con cái, còn ra lời đe dọa, nên chàng mới ghét

đàn bà. Nhưng còn chú ăn mày này không biết lý do nào đã khiến chú ta chán ghét đàn bà? Chàng nghi ngờ hỏi lại:

- Các hạ nói thực chứ?

- Dĩ nhiên! Bây giờ có nói ra Hoàng huynh cũng không tin, vậy hay hơn cứ để thời gian trả lời, thực hư Hoàng huynh sẽ rõ, giờ thì tôi và Hoàng huynh tìm nơi nào kín đáo xem thử đám người kia hành động ra sao?

Hoàng Thượng Chí thắc mắc hỏi:

- Họ làm gì thế nhỉ? Mà ta xem làm gì chứ!

- Coi chúng nó tìm cái chết! Vui lắm!

- Sao? Các hạ có thể tin như thế à!

- Chớ sao! Hoàng huynh nên biết rằng võ công của Quỉ Bảo chủ nhân là thiên hạ vô địch. Họ tự đi tìm lấy cái chết, cái thảm bại của không biết, thực là buồn cười, Hoàng huynh nhỉ!

Hoàng Thượng Chí nhớ lại lời sư thúc đã nói với chàng trước khi chết thì có lẽ, Quỉ Bảo chủ nhân mà biểu hiệu bằng Huyết Sọ là kẻ thù không đội trời chung của chàng, nên bất đồ dùng giọng mũi hừ một tiếng lạnh lùng.

- Ồ! Chắc Hoàng huynh không tin lời tiểu đệ?

Hoàng Thượng Chí không muốn lộ nội tình cho chú ăn mày rõ, liền nói:

- Không, không phải tại hạ không tin, nhưng các hạ cũng biết rằng võ học như biển cả, vì thế không một người nào có thể tự cho mình là thiên hạ vô địch?

- Thôi! Thôi! Chúng mình khỏi cần tranh luận với nhau nữa, việc ấy hãy gác lại đã; bây giờ ta đi thì hơn.

Nói vừa dứt lời liền phóng ra khỏi kiệu.

Hoàng Thượng Chí cũng bước ra theo. Chàng thấy một đám người đang chen chúc nhau bên sông, dường như họ đang bàn luận một vấn đề gì cấp bách, quan trọng lắm vậy. Chàng quay lại, nhìn chiếc kiệu lộng lẫy, dưới tang cây cổ thụ, rồi liền tưởng đến thủ đoạn của Thể Diệp Lý Vân Hương đối với chàng, lòng bùng bùng tức giận, vận sức đưa hữu chưởng định phá tan chiếc kiệu cho đỡ tức...

Thấy thế chú ăn mày nhỏ lên can:

- Không nên! Hoàng huynh làm thế làm gì?

- Ta quyết phá cho tan tành chiếc kiệu này!

Nghĩ một chút, chú ăn mày bảo:

- Khỏi cần! Tiểu đệ có cách làm cho nàng ta phải một phen bức tức chơi!...

Trong khi nói thì chú ăn mày đã đi đến bên chiếc kiệu, rồi dùng tay ấn vào cán kiệu và ấn thêm mấy cái trên thành kiệu.

Hoàng Thượng Chí thấy chú ăn mày hành động nhanh lẹ và có nhiều sáng kiến sâu sắc thì không khỏi khâm phục. Một lát sau dường như đã thỏa mãn với lòng mình, chú ăn mày neho mắt hí hờn nói:

- Thế là xong, chúng ta đi thôi! Tý nữa thế nào Hoàng huynh cũng bằng lòng lắm. Chuyện này nhứt định ả ta phải bị mắc lõm rồi.

Nói xong, chú ăn mày nhỏ liền kéo tay Hoàng Thượng Chí, phốc một cái đã đậu được trên mồm đá, thực là một thân pháp tuyệt mỹ, trông bóng hai người lướt đi như hải yến vượt phong ba vậy.

Thấy bản lĩnh của chú bé, Hoàng Thượng Chí cảm thấy hổ thẹn thắm, nghĩ mình đã học đến mười năm rồi mà không sánh được một phần của chú ăn mày này. Chàng đưa mắt nhìn chú ăn mày tỏ dáng khâm phục! Chú ta quay lại mỉm cười:

Chú ăn mày kéo tay Hoàng Thượng Chí ngồi xuống tảng đá, chàng nhận thấy chỗ này có vẻ kín đáo lắm.

Từ trên nhìn xuống, bên bờ sông, Hoàng Thượng Chí thấy nhóm người giờ đây có phần trật tự hơn khi trước, chàng thấy họ đứng xếp thành một vòng tròn, ở giữa có một lão hòa thượng, đầu nhẵn thín; một lão ăn xin đầu tóc bạc phếu rối bù, vận một bộ đồ vá cả hàng trăm miếng, có lẽ cả hàng năm ho chưa giặt, và một quái nhân đầu trùm kín một vuông vải, miệng đang thao thao như ông ta đang thiết kế đối phó với Quỷ Bảo.

Hoàng Thượng Chí sững sờ nhìn nét chữ Quỷ Bảo hùng vĩ, màu đỏ chàng thấy rờn rợn người. Chàng thấy hiện giờ mình không đủ sức để nói đến hai chữ phục thù. Nhưng nếu những cao thủ võ lâm của hắc bạch đạo giang hồ này đập nát được Quỷ Bảo, thì hóa ra mối huyết cừu của chính chàng phải chìm trong lòng đại dương sao... Lòng chàng bối rối vô cùng...

Chú ăn mày nhỏ dùng cùi chỏ, khê thúc vào mình chàng một cái nói:

- Này Hoàng huynh! Người và tôi cũng kể như “Bình thủy tương phùng”, ắt cũng có tiền duyên. Vậy tiện đây nếu Hoàng huynh không chê tôi là một kẻ ăn mày tồi tàn, vô gia cư, thì chúng ta...

Hoàng Thượng Chí cảm xúc mãnh liệt, trước lời nói thành thực và tha thiết của chú ăn mày, nên khoát tay bảo:

- Ô! Ô! Không nên! Không nên! Các hạ chớ quá hạ mình, tại hạ mang ơn không hết, thì có lý nào dám khinh bạc các hạ đâu. Các hạ muốn gì ở tại hạ xin cứ nói...

Nghe thế, chú ăn mày nhỏ tỏ dáng mừng:

- Điều mà tiểu đệ tha thiết nhất từ khi gặp Hoàng huynh là được kết bạn đồng tử, cùng Hoàng huynh. Không hiểu ý kiến của Hoàng huynh như thế nào?

Hoàng Thượng Chí không khỏi cảm động trước tấm lòng của chú ăn mày. Hơn nữa chàng đã phục chú ta lắm, nên mỉm cười nói:

- Được thế thì hay biết chừng nào!

Chú ăn mày nhỏ mừng quýnh nói:

- Như thế thì mình hãy thông tên tuổi cho nhau biết để phân thứ bậc. Tiểu đệ năm nay mười sáu tuổi mấy ngày, họ là Đông tên Phương Huệ...

- Đông Phương Huệ?

Chú ăn mày ngạc nhiên nhìn Hoàng Thượng Chí nói:

- Tên ấy dở lắm sao, Hoàng huynh?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười nói:

- Không dở, nhưng tên đọc nghe có vẻ tiểu thơ quá! Không anh hùng tí nào cả.

- Ối! Tên là cái hiệu, đặt ra để người khác gọi cho tiện, cần gì phải hay dở? Tên ấy giống trai hay gái cũng chẳng cần quan tâm làm chi.

Hoàng Thượng Chí mỉm cười:

- Cũng có lý, còn tại hạ là Hoàng Thượng Chí mười tám tuổi lẻ.

- Bây giờ chúng ta phải lập thệ đã...

- Còn phải rắc rối thế à?

Chú ăn mày vénh mặt:

- Chứ sao! Không theo luật lệ cổ truyền ấy không thể tròn vẹn bằng hữu được.

Hoàng Thượng Chí muốn cãi, nhưng lại thôi, vội nói:

- Thôi được!

Hoàng Thượng Chí nói xong liền quỳ xuống ngược mặt lên trời khấn:

- Xin trời đất chứng minh cho tôi, tên Hoàng Thượng Chí, mười tám tuổi, nguyện kết tình thũ tục với Đông Phương Huệ, chết sống có nhau, phúc họa cùng hưởng, nếu sau này có trái lời thề ước thì chết dưới đao, kiếm một cách thảm thiết...

Đông Phương Huệ cũng quỳ cạnh Hoàng Thượng Chí, đợi khi Thượng Chí dứt lời, liền lập lại lời chàng, rồi cả hai cúi lạy trời đất...

Làm những nghi lễ xong rồi, hai người cùng đứng dậy. Đông Phương Huệ hớn hờ nói:

- Bây giờ thì Hoàng huynh là Chí ca của tiểu đệ rồi.

Hoàng Thượng Chí dường như có điều gì suy nghĩ nói:

- Giờ thì tiểu huynh đã được một người em rồi, nhưng người làm ca ca là tôi lại rất lầy làm hổ thẹn vì...

Đông Phương Huệ lo lắng hỏi:

- Vì sao thế Chí ca?

- Vì về võ công tôi và hiền đệ quá chênh lệch, tôi cảm thấy...

- Ô! Tưởng gì chứ điều ấy đâu có phải là một trở lực giữa tình anh em của chúng ta. Sau này nếu có cơ hội hiền huynh có thể vượt trên tiểu đệ ngay, hơn nữa tiểu đệ nhận thấy nội công của hiền huynh đã có căn bản rồi đấy.

Hoàng Thượng Chí buồn rầu nói:

- Đó là kết quả của mười mấy năm luyện tập đấy.

Đông Phương Huệ ngạc nhiên:

- Mười mấy năm cơ à?!

- Phải!

- Chỉ có luyện nội công không thôi sao?

- Ủ!

- Sư phụ của Chí ca là ai vậy?

Hoàng Thượng Chí nghe hỏi đến sư thúc thì không khỏi xúc động, buồn rầu bảo:

- Sư phụ của tiểu huynh đã chết rồi... sư phụ dặn tiểu huynh không được nói cho ai hay tên của sư phụ.

Thấy Hiền huynh của mình buồn thảm như vậy, Đông Phương Huệ cũng buồn lây. Để đánh tan cái không khí buồn thảm, Đông Phương Huệ cười giả lả nói:

- Thôi! Hiền đệ khuyên hiền huynh chớ sâu thăm nữa, bây giờ tiểu đệ có điều muốn thưa cùng hiền huynh...

- Có điều gì thắc mắc tiểu đệ cứ nói đi.

Ngần ngừ một chút Đông Phương Huệ nói:

- Sau này nhớ gặp điều gì đi nữa, ca ca cũng không được bỏ mặc tiểu đệ nhé!

Hoàng Thượng Chí cười nói:

- Điều ấy dĩ nhiên rồi! Chúng ta đã lập thề với nhau rồi, tiểu huynh thấy câu nói của hiền đệ hơi dư đấy!

- Tiểu đệ nguyện hết sức tin tưởng ca ca...

Trong khi hai chàng Hoàng, Đông đang nói chuyện, thì quần hùng trên bến sông không còn vây thành vòng tròn nữa, mà ai nấy đều quay mặt về phía Quỉ Bảo.

Cái không khí trở nên yên lặng và nặng nề, bao trùm lên mọi người thần kinh mọi người căng thẳng, một sự quan trọng mà họ phải tự quyết định lấy, sinh mạng của mọi quần hùng đang bị hăm dọa, vì họ biết nếu thất bại, thì họ tự gieo vào mình một sự đau đớn, vô bờ, chết không toàn thây, sống thì tàn phế suốt đời. Quần hùng muốn hành động trước để Quỉ Bảo Chủ Nhân không kịp trở tay! Một quyết định ghê gớm, vì mọi người đều biết rằng bản lãnh của Quỉ Bảo Chủ Nhân đã đến độ tuyệt đỉnh. Quỉ Bảo hai tiếng ấy đã mấy mươi năm trước, phàm là người của võ lâm là không ai không biết và không ai không sợ hãi khi nhắc đến hai tiếng Quỉ Bảo.

Nói đến Quỉ Bảo người ta nghĩ đến sự huyền bí của võ lâm.

Quỉ Bảo đã khủng bố tất cả hai đường hắc, bạch của giới giang hồ.

Quần hùng hồi hộp chờ, họ nín thở, cố đè nén cái sợ hãi đang xâm lấn tinh thần họ...

Chú ăn mày trở về hướng bờ sông nói với Hoàng Thượng Chí:

- Lão ăn xin đứng trước nhất, đó là Nam Cái Thần Khất, lão hòa thượng có cái đầu nhọn thín ấy là Bắc Tăng và Quái Nhân trùm đầu là Thiên Tề Giáo Chủ đấy.

Nghe Đông Phương Huệ nhắc đến bốn chữ: Thiên Tề Giáo Chủ, Hoàng Thượng Chí rung động châu thân, lòng chàng nổi lên một sự kích động dữ dội, khiến vai chàng khẽ rung một cái, chàng nghĩ đến mẹ chàng đã tái giá với y!

Hoàng Thượng Chí chười thắm:

- Thực khốn nạn!

Chú ăn mày nhỏ. Đông Phương Huệ nói tiếp:

- Ba người này là nhân vật nổi danh nhất trong võ lâm hiện giờ đó, chí ca ạ!

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Trong ba người đó, ai là người vô địch?

Đông Phương Huệ quay nhìn Thượng Chí một cái rồi trở lại quan sát quần hùng và nói:

- Điều ấy rất khó nói! Dường như Nam Cái và Bắc Tăng tương sức thì phải còn theo lời ca tụng của võ lâm thì võ công của Thiên Tề Giáo Chủ rất cao, nhưng cao như thế nào thì không ai biết được; hơn nữa không ai thấy ông ta đấu võ bao giờ và cũng chẳng có ai được cái hân hạnh nhìn mặt thực của ông ta nữa.

- Không biết đối với Quỉ Bảo chủ nhân, ông ta ra sao?

Đông Phương Huệ cả quyết:

- Thì lão ta sẽ không chịu nổi một đấm của Quỉ Bảo chủ nhân chứ sao!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Hừ! Huệ đệ! Sao Huệ đệ lại biết?

Đông Phương Huệ lúng túng:

- Cái đấy... cái đấy... cái đấy cũng là lời nói của giới võ lâm mà tiểu đệ nghe lóm được đấy.

Hoàng Thượng Chí bỗng chụp tay Đông Phương Huệ nói:

- Hiền đệ. Họ đã bắt đầu hành động rồi!...

Đông Phương Huệ cười khinh:

- Thảm kịch cũng bắt đầu mở màn...

Hoàng Thượng Chí khẽ siết chặt tay Đông Phương Huệ, mắt chăm nhìn đám quần hùng không chớp mắt.

Trước mặt hai chàng, gần mười cái bóng tiến sát mép sông, rồi lẹ như chớp dùng thuật phi thân vượt qua con đường đá, ẩn dưới dòng sông, đến trước cửa Quỉ Bảo.

Trong khi ấy, một tiếng rên quái đản và thảm thiết từ trong Quỉ Bảo đưa ra, xé tan bầu không khí đang yên lặng, quần hùng giật thót người, rớt tóc gáy; cái không khí yên lặng tự nãy giờ không còn nữa, mọi người dỗi mắt về cửa động, gương mặt đều đượm vẻ lo âu.

Hoàng Thượng Chí cảm thấy hình như trong tiếng rên siết ấy có chứa hàng ngàn thanh kiếm bén, đang tìm cách chui vào tai chàng, chàng vội đưa tay lên bịt lấy hai tai, chàng nghe thấy tim mình đập thình thịch như muốn thoát khỏi lồng ngực.

Gần mười cao thủ vừa thoáng nghe tiếng rên quái dị ấy, thì không hẹn, tất cả đều đứng lại và im phăng phắc...

Trên bờ sông bọn võ lâm nhón nháo lên một lúc, rồi cũng im lặng chờ đợi.

Tiếng rên quái đản vừa dứt, cánh cửa đen của Quỉ Bảo từ từ xịch mở, lộ ra miệng hang sâu thăm thẳm và đen ngòm, miệng hang lớn như cự linh chi thần vậy.

Cả bọn cao thủ đứng trước cửa hang sợ hãi, lui lại hơn ba trượng.

Không khí lúc ấy đã đến cùng cực căng thẳng.

Một phút trôi qua trong sự lo sợ của mọi người vẫn không có gì thay đổi, Quỉ Bảo đứng sừng sững lạnh lùng như đe dọa. Có gì lạ xảy ra! Mọi người đang chú mục mong đợi...

Bọn cao thủ trước cửa hang bỗng đồng hét lên rồi xuống thẳng vào hang, tiến sâu vào trong Quỉ Bảo.

Chú ăn mày hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Đó là tốp thứ nhất đi tìm cái chết!

Hoàng Thượng Chí nheo một mắt nhìn chú ăn mày một cái rồi quay trở lại... nhìn bọn võ lâm.

Một tốp gần ba chục cao thủ, cũng vượt qua đường đá, hét lớn một tiếng thị oai, rồi đồng loạt ào vào cửa Bảo...

Quỉ Bảo vẫn lạnh lùng, cái miệng hang to tướng, đã nuốt chửng ngót năm mươi cao thủ mà vẫn trơ trơ ra như đang chờ đợi... Sự lạnh lùng ghê gớm ấy, khiến cho bọn võ lâm ở ngoài vừa ái ngại, vừa lo sợ, lại vừa tò mò muốn biết có gì thần bí trong Quỉ Bảo ấy.

Chú ăn mày nhỏ lại hừ một tiếng lạnh lùng bảo:

- Lại tốp thứ hai ngu dại đi tìm... cái chết!...

Tên ăn mày nhỏ nói chưa dứt lời thì Hoàng Thượng Chí thấy từ trong cửa Quỉ Bảo yên lặng, bỗng vọt ra những bóng người, và cứ như thế phóng ra liên tiếp. Chàng biết đó là những cao thủ đã vào hang khi nãy. Có kẻ rơi trên bờ; kẻ rớt xuống sông làm nước bắn tóe tứ phía. Trong chớp mắt mà ngót năm mươi cao thủ, từng vùng vẩy chôn giăng hồ đã biến thành những xác chết, thật thê thảm thay!

Sự biến động ấy khiến số cao thủ bên ngoài nhốn nháo lên...

Hoàng Thượng Chí điếng người mất trật, miệng cứng không nói được nửa lời, toàn thân chàng run lên cầm cập, trông thật tức cười.

Hoàng Thượng Chí nghĩ thầm:

- Không biết Quỉ Bảo chủ nhân là người hay ma quỷ, mà có cái công lực ghê gớm thế, thực nếu không nhìn thấy tận mắt như hôm nay, chắc ta không có tin được khi có người kể lại. Càng nghĩ Hoàng Thượng Chí càng phục hiện đệ mình, chàng lại thắc mắc không biết tại sao Đông Phương Huệ biết nhiều thế.

Thật là thảm khốc! Không có một mạng nào sống sót trở ra. Hoàng Thượng Chí lại nghĩ. Có lẽ Quỉ Bảo chủ nhân muốn cảnh cáo mọi người nên mới ném mấy cái xác ấy ra. Ghê gớm thực!

Bị một vố nặng nề, gần một trăm cao thủ ở ngoài nếm phải đòn cân não ấy, ai ai cũng bị kích động mãnh liệt. Họ la hét, múa máy lung tung; quang cảnh lúc ấy thực hỗn loạn. Bọn cao thủ chỉ dám đánh miệng, chứ không ai có đủ can đảm làm thử một bận nữa. Họ sợ! Phải! Họ sợ vì họ đã ý thức được Quỉ Bảo cửa vào thì có còn cửa ra thì không.

Một khắc trôi qua, Hoàng Thượng Chí thấy. Nam Cái cùng Bắc Tăng hai người song bước vượt qua đường đá để tiến vào Quỉ Bảo...

Hai bàn tay của Hoàng Thượng Chí đã đắm ướt mồ hôi từ hồi nào, mà chàng không hay, chàng chùi vội hai tay vào áo. Lòng chàng bị kích động mạnh, chàng run run hỏi chú ăn mày:

- Này hiền đệ! Theo hiền đệ thì lần này số phận của Nam Cái và Bắc Tăng ra sao?

Chú ăn mày suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Theo sự phỏng đoán của tiểu đệ, thì hai người Bắc Tăng và Nam Cái, có thể toàn thân mà trở ra được, ca ca nên biết đây là phúc lắm đó!

Thoạt tiên Nam Cái và Bắc Tăng đồng loạt hú lên một tiếng lanh lảnh rồi búng chân nhảy cao vút lên không, trông như đôi đại bàng triển cánh, thực là đẹp! Một lối phi thân tuyệt kỹ hiếm thấy trong đạo võ lâm. Bức tường của Quỉ Bảo cao chừng tám trượng; nhưng thế búng của hai người lại vượt quá tám trượng, rồi hai người khế uốn mình, là sà đáp xuống đấu trường một cách nhẹ nhàng thoát trông như đôi đại bàng hạ cánh.

Bọn cao thủ còn lại trên bờ sông đều hét lên khen tuyệt!.

Hoàng Thượng Chí cũng buột miệng khen:

- Một công phu tuyệt diệu! Thật...

Hoàng Thượng Chí nói hết câu, thì mắc chàng trợn lên biểu lộ một sự ngạc nhiên vô cùng, đồng thời buột miệng thốt lênỒ! ... một tiếng.

Thì ra, khi Nam Cái và Bắc Tăng chân vừa chấm đầu tường, bỗng nhiên lộn bật ra sau một cái rồirớt về đúng chỗ cũ. Trông như hai con chim bị bắn rơi vậy. Hiển nhiên là hai người vừa bị đánh ngã, và dường như địch thủ có ý nương tay cho hai người.

Bọn người trên bờ sông, vẻ mặt hết thấy đều thất sắc, cơn sợ sệt của họ được dịp bộc phát; gương mặt họ, trông thật thảm thê, và đứng ngơ ra như những pho tượng gỗ thật tội nghiệp!

Bọn võ lâm này ai cũng biết rằng công lực của Quỷ Bảo chủ thật cao siêu, nhưng họ không ngờ lại cao siêu đến bậc ấy. Mọi người đều rung động, họ sợ cho tánh mạng họ. Bọn cao thủ không ngờ hai bậc tuyệt thủ cao nhân của võ lâm, lại có thể bị thất bại một cách dễ dàng như thế. Chỉ có cái việc vượt qua bức tường Quỷ Bảo còn vô phương, huống hồ gì việc phá tan Quỷ Bảo. Bọn cao thủ nuốt nước bọt đánh ực một cái như nuốt lấy bao nhiêu thất vọng ê chề!

Chu ăn mày lẩm bẩm một mình:

- Biết điều thì cục hết đi là hơn cả! Ở lại rồi trông họa vào cổ đấy!

Nghĩ đến huyết thù của mình, Hoàng Thượng Chí cảm thấy việc trả thù thực là mong manh. Lòng đang hậm hực, lại nghe người em kết nghĩa mình lải nhải, chàng trợn mắt nói:

- Huệ đệ, hiền đệ nói như thế là nghĩa gì?

- Tiểu đệ nói như thế có nghĩa là, nếu Nam Cái, Bắc Tăng là người biết điều thì hãy rút đi cho êm chuyện!

Hoàng Thượng Chí cười cay đắng:

- Dường như hiền đệ có thiện cảm với Quỷ Bảo lắm thì phải!

Chú ăn mày cười hề hề, nói:

- Xem việc mà luận chuyện thế thôi! Chớ có cái gì là thiện cảm với ác cảm, mà nhân huynh nói thế!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi:

- Địa vị của Nam Cái trong cái bang như thế nào, hiền đệ?

- Người đứng đầu của trưởng lão đấy!

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ cũng là một phần tử của Cái bang, sao tiểu huynh thấy đệ đối xử...
- Không! Tiểu đệ là du cái!
- Du cái? Du cái là sao?
- Du cái là du cái, là không thâm tiếc tự của Cái bang...
- Kỳ thực, ngu huynh không hiểu gì cả! Kỳ quặc...

Hoàng Thượng Chí chưa nói dứt câu, lại thấy Nam Cái và Bắc Tăng, lần nữa nhảy vọt lên tường, dường như hai người đang hậm hực và chưa chịu phục.

Cũng như lần trước, vừa đặt chân lên đầu tường, thì hai người lại một lần nữa bị đánh ngã và cũng rơi đúng ở vị trí cũ.

Bọn cao thủ biết hai kỳ nhân này, bị địch đánh ngã, nhưng không hiểu địch ra tay như thế nào.

Họ phân vân và đặt nhiều câu hỏi, nhưng rốt cuộc không tìm được một tia sáng nào.

Dường như trực nhớ đến điều gì, Hoàng Thượng Chí quay lại hỏi chú ăn mày:

- Này Huệ đệ! Hiền đệ bảo là công lực của Thiên Tề Giáo Chủ còn vượt hẳn Nam Cái và Bắc Tăng phải không?
- Đúng vậy! Ngu đệ được nghe giới võ lâm bảo thế! À mà sao huynh lại hỏi đệ câu này.

Hoàng Thượng Chí ra dáng thắc mắc hỏi:

- Này hiền đệ! Nếu cả ba người: Nam Cái, Bắc Tăng và Thiên Tề Giáo Chủ, cùng ra tay một lúc, thì tình hình ra sao? Theo ngu huynh thì có thể đạt được kết quả đấy.

Chú ăn mày nhỏ cả quyết:

- Chưa chắc cả ba đã vượt khỏi bức tường ấy, chứ đừng hòng phá tan Quỷ Bảo.

Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ hỏi:

- Sao hiền đệ có thể quyết đoán như thế được... Ngu huynh thấy khó tin quà!

Chú ăn mày Đông Phương Huệ giải thích:

- Đó là tại nghĩ huynh không thấu đấy thôi! Tình trạng này xảy ra ở đây hoài kể nào được toàn thân mà ra về thực là chuyện hi hữu, thường thì chẳng ai có cái hân hạnh

được trở về cả. Ngu đệ có thể nói, đó là một tử địa, ai bước chân vào Quỷ Bảo, thì coi như đã chết rồi. Vì lý do ấy mà ngu đệ mới dám cả quyết như thế.

Tuy đã được Đông Phương Huệ giảng giải khúc chiết, nhưng Hoàng Thượng Chí vẫn thắc mắc:

- Tại sao Thiên Tề Giáo Chủ lại không chịu ra tay nhỉ? Lạ thực!

Chú ăn mày mỉm cười:

- Kể cũng lạ thực! Nhưng cái đó thì có nước hỏi ông ta mới hiểu nổi...

Hoàng Thượng Chí chỉ biết ngồi yên lặng mà thở dài than ngắn, chàng bóp trán suy nghĩ:

Tại sao Thiên Tề Giáo Chủ không chịu ra tay? Chàng nhớ là khi bị Thể Điệp Lý Vân Hương bắt bỏ trong Kiệu, rõ ràng có nghe người ta bàn là: Kỳ liên kết nhân vật võ lâm trong hắc, bạch hai đạo này, do Thiên Tề Giáo Chủ đứng ra chủ trương phát động; ấy thế mà tại sao lão ta có thể lạnh lùng, khoanh tay đứng ngó không chịu động thủ. Thật khó mà hiểu nổi lão ta hành động như thế nào.

Rồi Hoàng Thượng Chí lại trầm nghĩ:

“Hay là Thiên Tề Giáo Chủ đã sắp đặt cơ mưu nào rồi chăng? Hay lão ta có ẩn ý nào khác?”

Trong khi Hoàng Thượng Chí đang nghĩ về hành động của Thiên Tề Giáo Chủ, thì trước sân Quỷ Bảo; Nam Cái và Bắc Tăng đã nhảy lên tường lần thứ ba.

Ngoài ý nghĩ của mọi người, lần này hai kỳ nhân của võ lâm đã vượt được bức tường của Quỷ Bảo, không một chút trở ngại nào. Thế rồi hai người mất hút trong chiếc hang đen ngòm, to tướng kia.

Bọn cao thủ còn lại nhốn nhao một lúc, rồi hơn một nửa số người hăng hái tiến đến sát mép con đường đá ẩn dưới lòng sông. Bây giờ đây họ đã tin tưởng phần nào ở hai kỳ nhân, họ đồng loạt hét lớn trợ oai, rồi nhảy phóc qua sông tiến thẳng vào hang đá...

Hoàng Thượng Chí nhìn cái hang quái dị vẫn trơ trơ, lạnh lùng, từ trong đó tiết ra một khí thể lạnh lạnh của tử thần. Lòng chàng cảm thấy lo sợ thay cho đám cao thủ đó; chàng nghe cổ mình như khô lại, nuốt nước bọt ực một tiếng và cảm thấy dâng dâng, chàng muốn nói lên, nhưng giọng chàng đã lạt hẳn đi rồi; chàng nghe tim mình đập thình thịch trong lồng ngực. Chàng mong bọn cao thủ chiếm được thượng phong, để bảo toàn tánh mạng và phá tan Quỷ Bảo cứu những nhân vật võ lâm hậu bối.

Nhưng chàng lại tự mâu thuẫn với chính chàng, vì nghĩ: nếu bọn cao thủ này thành công thì mối hận của chàng lấy đâu mà rửa được; ấy thế nên chàng lại muốn bọn cao thủ này thất bại. Hai ý tưởng mâu thuẫn ấy quay cuồng trong đầu óc chàng...

Chú ăn mày nhỏ cũng không hơn gì, chú ta đứng dậy nhìn chòng chọc vào đám người.

Trong lúc tốp cao thủ thứ ba định xông vào, thì bỗng dưng họ ngừng hẳn lại. Có hai bóng người, từ trong cái hang đen ngòm ấy đi ra. Nhìn kỹ lại thì ra Nam Cái và Bắc Tăng, bước đi của hai kỳ nhân có vẻ ngượng nghịu, quần áo rối bời, nhất là Nam Cái, mặt tái mét, râu tóc đã rối lại càng rối bù thêm, bước chân lão chênh choạng như sắp ngã...

Tiểu ăn mày mỉm cười tỏ vẻ vui sướng ngồi xuống.

Hoàng Thượng Chí hỏi:

- Họ ra rồi sao?

Tiểu ăn mày đáp:

- Thực hi hữu chưa từng có trong mấy chục năm nay. Đó là lần thứ nhất có người sống sót khỏi Quỷ Bảo! Chẳng biết có phải chủ nhân Quỷ Bảo đã vì nể hai bậc tiền bối võ lâm này mà không nỡ dùng độc thủ chăng! Kể ra Nam Cái và Bắc Tăng cũng là hai bậc tiền bối võ lâm thật!

Hoàng Thượng Chí nói:

- Khá khen cho hiền đệ! Việc gì cũng thông cả.

- Hì! hì! Ngu đệ chỉ đoán ầu, mà được ca ca khen, thật sung sướng hì... hì...

Khi Nam Cái và Bắc Tăng, ra khỏi cửa Quỷ Bảo, thì cánh cửa đen từ từ khép kín lại sau lưng hai người. Hai kỳ nhân không cần để ý đến bọn võ lâm cao thủ, cứ lẳng lặng vượt khỏi con đường đá, khi ấy có mấy nhân vật giang hồ ra chặn lại để hỏi han, hai người lẹ làng lách mình mà đi không đáp lại câu nào. Bọn cao thủ đứng nhìn theo cho đến khi hai bóng người mất hút đằng xa tít...

Bọn cao thủ võ lâm lo chôn cất mấy xá chết, rồi tự giải tán.

Yên lặng! Hoàn toàn yên lặng: Mặt nước sông vẫn cau mày muôn thở với hai chữ Quỷ Bảo rờn rợn mùi máu tươi...

Một trận phong ba vừa qua, Quỷ Bảo giờ vẫn trơ ra như thách thức bọn giang hồ. Cái uy vũ của nó khiến cho người run sợ nhưng cái thần bí của nó cũng làm cho nhiều nhân vật võ lâm động tâm tò mò.

Thiên Tê Giáo Chủ cũng đã đi rồi, bọn giáo đồ của lão ta cũng theo gót sư phụ.

Cuối cùng chỉ còn lại Thể Điệp Lý Vân Hương, đi theo ả có mấy tỳ nữ và bốn kiệu phu. Bọn Thể Điệp Lý Vân Hương âm thầm tiến về chiếc kiệu.

Hoàng Thượng Chí nhìn theo bọn chúng với đôi mắt ẩn đầy căm giận, miệng thì trề ra lộ vẻ khinh bỉ nói:

- Đồ quỷ cái, có ngày nào đó ta sẽ tìm mày để thanh toán món nợ này... Chàng hừ một tiếng.

Chú ăn mày nhỏ, thúc cùi chỏ vào hông chàng nói:

- Chí ca, lại đây xem, còn một màn hài kịch ngăn ngăn, ca ca nên xem đừng bỏ qua uống lăm đấy.

Hoàng Thượng Chí không hiểu Đông Phương Huệ muốn nói gì song cũng gật đầu ưng thuận.

Chú ăn mày Đông Phương Huệ thúc cùi chỏ vào hông chàng chỉ về phía chiếc kiệu.

Hoàng Thượng Chí thấy Thể Điệp Lý Vân Hương, đưa tay vén bức màn của chiếc kiệu, trông nàng có vẻ ngơ ngẩn... Vì khi cách chiếc kiệu ba bước nàng đã phát giác Hoàng Thượng Chí không còn ở trong kiệu của nàng nữa. Nàng không hiểu Hoàng Thượng Chí thoát thân bằng cách nào.

- Ai đã cứu chàng rồi!...

Nàng lăm bắm nói một mình thần thờ nhìn chung một lúc lâu, thở dài bước vào kiệu.

- o O o -